

Maristes al Líban: "La nostra història continua en els ulls de milers de nens"

Ds, 5/09/2020 per Catalunya Religió

(*Maristes*) El dia 4 d'agost dues fortes explosions de nitrat d'amoni al port de Beirut sacsejaven, encara més, la societat libanesa. A un context ja molt malmès des de l'octubre, amb protestes contínues al carrer per la corrupció, per la manera de fer política, per les condicions de vida de la població, per la pobresa, per la proximitat de països en conflicte, per la incidència de la COVID-19... s'hi afegia una tragèdia que s'ha emportat la vida de gairebé 200 persones i n'ha ferit més de 6.000. Sense comptar les més de 300.000 que han perdut casa seva. Un veritable desastre.

El [Projecte Fratelli](#), on participen germans i laics dels Germans Maristes i de La Salle, és un projecte intercongregacional que treballa al Líban a prop de les ciutats de Beirut i de Sidó (o Saïda, com en diuen els musulmans). Des del Projecte Fratelli s'atenen nens i nenes refugiats de la guerra de Síria, infants iraquians i també libanesos en situació de vulnerabilitat. Per als responsables del Projecte, l'educació és un dret fonamental. I aquest estiu s'han vist desbordats. A punt de fer cinc anys, el Projecte té més sentit que mai.

Parlem amb el germà marista **Miquel Cubeles**, al Líban des del començament del Projecte Fratelli.

Miquel, després d'un agost duríssim, com esteu vivint el moment actual? Com esteu? Com estàs?

Has descrit la situació tal com és. Fa just un mes de l'explosió al port de Beirut i fa gairebé un any que la situació social i econòmica porta al país, a les persones, a una situació de pobresa i de desànim. La nostra presència va estar motivada per les necessitats dels refugiats, un milió i mig en un petit país, però avui sentim i ens solidaritzem a més amb les necessitats del poble libanès. La taxa de pobresa és

enorme, hi ha gana, la manca d'expectatives, la desolació és molt gran... però la població civil, sobretot els joves, amb l'escombra i la pala i ara amb més eines, comencen a reconstruir el país, les cases, els carrers de la ciutat de Beirut i amb les protestes exigeixen canvis en els dirigents polítics, corruptes i sense iniciatives.

Fa uns dies que ha estat nomenat un tercer primer ministre des del mes de desembre. Estem com els libanesos, amb ràbia i llàgrimes, però amb energia i esperança. Joestic bé, gràcies a Déu, fent el que puc i des del meu lloc facilitant el compromís de tots els membres de l'associació Fratelli.

Un mes després de l'explosió, des de Projecte Fratelli podeu continuar amb l'activitat amb una certa normalitat? Podeu continuar atenent nens i nenes?

El dia de l'explosió teníem un casal d'estiu amb nens i nenes iraquians en una població propera al port de Beirut. En el moment de l'explosió ja eren a casa però les portes i finestres del local van saltar pels aires. Ja no hem pogut continuar amb l'activitat. A més, el COVID-19 no ens ha permès en molts moments desenvolupar les activitats presencials. L'any passat, durant el mes d'agost, vam tenir 800 nens i nenes de la regió de Saïda participant en el casal d'estiu en dos torns; enguany hem hagut de tancar i limitar-nos a proposar activitats que setmanalment hem repartit per les cases i pels "shelters", edificis de camps de refugiats. Nosaltres tractem d'estar al costat de les persones, dels nens i nenes, de les seves famílies, i respondre a les necessitats del moment. Durant aquest mes d'agost, a més d'acompanyar els infants, hem desenvolupat tasques d'ajuda humanitària i d'emergència.

Explicaves aquest estiu que aquesta feina humanitària a la qual et refereixes la feina s'ha intensificat, en col·laboració amb altres institucions, oi? Heu fet repartiment de menjar calent, lots de menjar... La feina en xarxa està donant bons resultats?

La nostra missió és, sobretot, la de desenvolupar programes socioeducatius per als infants i joves refugiats però des del mes d'abril i sobretot en aquest mes d'agost hem canalitzat la nostra acció també en l'ajuda humanitària. Cal dir i agrair que algunes associacions i ONGs ens han fet arribar ajudes específiques després de l'explosió. Nosaltres no teníem una infraestructura a peu de carrer a Beirut i per això ens hem associat a d'altres associacions per donar centenars de plats de menjar calent diaris, per donar lots de menjar i utensilis de primera necessitat a centenars de famílies que han perdut les seves cases. Les associacions i els grups de joves s'hi han compromès. La resposta d'ajuda més forta ha estat la de la societat civil. Hem treballat amb un grup de Jesuïtes, amb la societat de Sant Vincent de Paül i amb els grups maristes de vida cristiana i escoltes que des del primer dia han estat en primera línia.

Aquesta terrible explosió s'afegeix a un país en crisi, a una situació molt delicada que ja esteu vivint al Líban, per la situació econòmica, per les manifestacions de lluita per la corrupció al país, per l'extrema pobresa, la incidència del Coronavirus... Quines esperances hi ha per al país?

El país just començava a refer-se d'una guerra civil de 15 anys, però continua amb les relacions no sempre fàcils amb els seus veïns, Síria i Israel-Palestina, sempre amb un govern inestable acusat de corrupció i en mans d'interessos internacionals.

L'explosió ha estat una manifestació molt greu i dolorosa de la crisi que travessa el país. La moneda s'ha devaluat moltíssim, els salaris, per als qui en tenen, són molt baixos i les expectatives de futur per a molta gent són de supervivència. Molts joves volen emigrar a altres països. Nosaltres volem ajudar i solidaritzar-nos amb els més vulnerables en aquesta situació però la pandèmia de la COVID-19, com en quasi bé tots els països del món, ens supera. Ens posem els mateixos interrogants davant la represa de les activitats escolars i socioeducatives. Què podem fer i com atendre els infants i joves? Els mitjans són escassos i els recursos sanitaris pocs. El país espera aquests dies un nou govern, amb molt escepticisme, perquè sempre són els mateixos partits i les mateixes persones que s'ajuden a amagar la corrupció. Nosaltres esperem les directrius que ens permetin desenvolupar els programes socioeducatius i esperem que així sigui a finals de setembre.

El Líban és un país amb 18 ritus religiosos, entre musulmans i cristians. Quin està sent el paper de l'Església en aquesta crisi?

El Líban és un missatge de convivència i d'integració. El paisatge dels pobles i ciutats està ple de campanars i minarets de diferents confessions i ritus. L'Església no és com a casa nostra... parlar d'Església és parlar de l'església maronita, melquita, ortodoxa, llatina siríaca, caldea, armènia...

L'Església majoritària és la maronita. El Patriarca ha manifestat en nombroses ocasions que l'Església és al costat del poble que és víctima d'una gestió política nefasta. L'Església de base ha sortit al carrer amb compromisos solidaris concrets; moviments d'església, Càritas... han estat i estan al capdavant de respostes concretes.

Podem contribuir d'alguna manera a anar restablint la situació?

El dia 2 de setembre, el Papa deia que en aquesta situació no es pot abandonar el Líban en la seva soledat. Ha demanat poder fer el dia 4 de setembre un dia de pregària i dejú. Una manera de contribuir, doncs, és tenint-nos molt presents com ho feu en aquest entrevista i tota ajuda material i espiritual serà ben rebuda i canalitzada. Gràcies a tots i totes.

Miquel, tindrem temps de fer balanç amb calma d'aquests 5 anys de Projecte Fratelli... però quin seria el titular que resumiria aquest temps?

"Nuestra historia comenzó..." La nostra història continua avui en els ulls d'altres milers de nens...